

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 652: Thiện Căn Đã Tu, Hồi Hướng Nguyên Cầu Sanh Về Thế Giới Kia, Liên Được Vãng Sanh

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 055)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nếu có người chuyên niệm A Di Đà Phật ở thế giới Tây Phương Cực Lạc, đem thiện căn đã tu, hồi hướng nguyện cầu sanh về thế giới kia, liền được vãng sanh. Nhờ thường thấy Phật, nên rất ráo không có thời chuyển. Nếu quán pháp thân chân như của Đức Phật kia, thường siêng năng tu tập, rất ráo được vãng sanh, vì an trụ trong chánh định.】

Mã Minh Bồ tát cũng là người niệm Phật cầu sanh Tịnh độ. Trong cuốn “Tịnh Độ Thánh Hiền Lục” có ghi chép về Ngài, Ngài là người đã vãng sanh về thế giới Cực Lạc. Đây là người thông minh bậc nhất, là người thực sự phát đại đạo tâm. Những gì Ngài nói ra chính là kinh nghiệm của Ngài, là phương pháp của Ngài. Ngài đã thành tựu rồi, Ngài dạy chúng ta chuyên niệm A Di Đà Phật ở thế giới Cực Lạc. Điều cốt yếu là phải “chuyên”, chuyên thì không được xen tạp, xen tạp thì không chuyên. Có thể thành tựu hay không, có thể vãng sanh hay không, mấu chốt chính là ở chữ này. “Thiện căn đã tu”, câu nói này thực chất bao gồm toàn bộ mọi hoạt động sinh hoạt trong suốt cuộc đời của chúng ta. Bởi vì niệm niệm đều là cầu sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, cho nên ở thế gian này, việc mặc áo, ăn cơm, đối nhân xử thế, tiếp vật, mọi công việc, không có việc nào là không thiện; mặc áo, ăn cơm cũng là thiện. Thiện từ đâu mà có? Bởi vì tâm của quý vị là tâm Phật, niệm niệm đều là A Di Đà Phật, niệm niệm đều là vãng sanh Cực Lạc thế giới, cho nên từng li từng tí trong cuộc sống đều tương ứng với A Di Đà Phật, tương ứng với thế giới Cực Lạc, đó chính là thiện căn. Lấy đó hồi hướng cầu sanh thế giới Cực Lạc, liền được vãng sanh.

Vì vậy, chúng ta đoạn dứt tất cả ác, tu tất cả thiện, không cầu điều gì khác, chỉ cầu vãng sanh thế giới Cực Lạc, tuyệt đối không cầu phú quý chốn nhân gian. Có rất nhiều người đến đây lạy Phật, quý vị hỏi họ cầu gì? Cầu bình an,

cầu phát tài, cầu thăng quan, họ toàn cầu những thứ này. Những thứ này có cầu được thì vẫn phải luân hồi sinh tử trong lục đạo, quý vị nói xem có đáng tiếc không! Họ cầu có thể cầu được không? Không cầu được! Ngày ngày đều cầu, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không cầu được. Tại sao vậy? Bởi vì họ không hiểu phương pháp cầu. Nói thực ra, trong cửa Phật có cầu ắt có ứng, không có điều gì là không cầu được. Sở dĩ họ không cầu được, là vì họ cầu không đúng lý, không đúng pháp, nên dĩ nhiên họ không thể cầu được. Rất nhiều người cầu nguyện trước Phật Bồ tát, họ dùng tâm thái gì, dùng phương pháp gì? Là hối lộ, đút lót. Trả giá với Phật Bồ tát: “Ngài phù hộ cho con, rồi con sẽ báo đáp Ngài thế này; Ngài phù hộ cho con phát tài, con kiếm được một triệu, con sẽ đem một vạn đồng cúng dường Ngài.”. Cõi Phật Bồ tát như quan lại tham ô hủ bại, quý vị nói xem làm sao họ có thể cầu được? Nói thực ra, Phật Bồ tát không giáng họa cho họ là đã vô cùng may mắn lắm rồi, làm sao họ có thể cầu được! Thực ra Phật Bồ tát sẽ không giáng họa. Phật Bồ tát đại từ đại bi, quý vị có nhục mạ Ngài thế nào, Ngài tu Nhân nhục Ba-la-mật, Ngài vẫn thân nhiên coi như không có việc gì. Nhưng quý vị chắc chắn cầu không được, bởi vì tâm của quý vị sai rồi. Tâm của quý vị ô uế, dơ bẩn, không thanh tịnh, không chân thành, dùng tâm như vậy cầu Phật thì không cầu được. Phải chân thành, thanh tịnh, bình đẳng, từ bi, thì trong cửa Phật mới có cầu ắt có ứng. Cho nên, giữ tâm thái như vậy thì chắc chắn được vắng sanh.

Đoạn phía sau: “Nhờ thường thấy Phật, nên rốt ráo không có thôi chuyển.” Chúng ta biết rằng, sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc liền viên chứng Tam bất thoái. Câu này do Ngẫu Ích đại sư nói trong cuốn “Di Đà Kinh Yếu Giải”. Thực sự mà nói đối với sách “Yếu Giải”, thảo nào Ấn Quang đại sư tán thán rằng, cho dù là cổ Phật tái lai làm một bản chú giải cho kinh Di Đà cũng không thể vượt qua bản chú giải này. Lời này đã tán dương cuốn “Yếu Giải” lên đến tột đỉnh, đỉnh cao nhất, không có cách nào so sánh cao hơn được nữa. Những lời giải thích [trong sách Yếu Giải] này của Ngẫu Ích đại sư giống như chính từ kim khẩu Đức Phật nói ra vậy. Lão nhân gia Ngài nói với chúng ta: vắng sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, cho dù là hạ hạ phẩm vắng sanh cũng là viên chứng Tam bất thoái. Trong “viên chứng Tam bất thoái”, chữ then chốt nằm ở chữ “viên” (viên mãn). Các đồng tu học giáo lý đều biết, Bồ tát Sơ Trụ của Viên Giáo, Bồ tát Sơ Địa của Biệt Giáo liền viên chứng Tam bất thoái, nhưng chưa “viên”, chưa viên mãn. Thực sự gọi là viên chứng Tam bất thoái, nói một cách nghiêm ngặt, thì phải là Đẳng Giác Bồ tát, Tam bất thoái của Ngài mới viên mãn. Phá

thêm một phẩm vô minh nữa, Ngài liền thành Cứu Cánh Phật. Cho nên Tam bất thối của Ngài mới thực sự gọi là viên mãn. Giả sử hạ tiêu chuẩn xuống một chút, không kéo lên cao như vậy, thì tiêu chuẩn thấp nhất cũng phải là Thất Địa Bồ tát. Thông thường mà nói, đáng lẽ phải là Bát Địa Bồ tát, Bát Địa gọi là Bất Động Địa, bất thối! Chúng ta thử nghĩ xem, những người như chúng ta, một phẩm phiền não cũng chưa đoạn, chỉ dựa vào việc niệm Phật, sự gia trì bởi bốn nguyện oai thần của A Di Đà Phật, sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, vừa vãng sanh liền làm Bát Địa Bồ tát, chuyện này thật quá sức tưởng tượng, thật không thể nghĩ bàn! Có pháp môn nào có thể sánh kịp? Không tìm thấy, quả thực trong ngàn kinh muôn luận không có, trong tất cả cõi nước của chư Phật cũng không có chuyện này, chỉ có duy nhất một pháp môn này. Đáng tiếc là nhiều người học Phật không nhận thức được, lại còn có người hủy báng nói thế giới Tây Phương Cực Lạc là giả, A Di Đà Phật là thần mặt trời, có người mang những cuốn sách này cho tôi xem. Tôi nói: họ nói là giả, tôi nói là thật. Họ không học pháp môn này, tôi học pháp môn này. Họ không tin, nhưng tôi tin. Tôi tận mắt nhìn thấy biết bao nhiêu người vãng sanh, sao có thể là giả được? Những người nói những lời này, họ là hạng người gì thì tôi không biết, trong bụng thâm nghĩ, chỉ có ma vương mới chướng ngại, sợ quý vị vãng sanh, sợ quý vị ra khỏi tam giới, nên dùng chút thủ đoạn để ngăn cản quý vị, đại khái đều thuộc loại này. Cố ý đến chướng ngại quý vị. Quý vị không có trí huệ, không có lòng tin, vừa nghe xong thì trong lòng liền dao động, điều này thật đáng thương biết bao! Đây cũng là lý do vì sao lần này chúng ta phải giảng Kim Cang Bát Nhã, người niệm Phật không thể không có trí huệ. Không có trí huệ, lòng tin của quý vị rất dễ bị dao động, rất dễ bị người ta chướng ngại; không có trí huệ thì đối với giáo nghĩa của Tịnh tông hiểu không đủ thấu đáo.

Tôi nhớ ngày trước ở Los Angeles nước Mỹ, hình như là năm 1985, lúc đó có người nói “đời nghiệp không thể vãng sanh”, tra khắp “Đại Tạng Kinh” không có câu đời nghiệp vãng sanh nào cả. Có rất nhiều người đi tra kinh nhưng không tìm thấy, thế là trên báo chí đăng rất nhiều bài viết nói rằng đời nghiệp không thể vãng sanh, nhất định phải tiêu nghiệp mới có thể vãng sanh. Điều này gây chấn động lớn đối với Tịnh tông cả trong và ngoài nước, khiến nhiều người hoài nghi. Tôi vừa xuống máy bay ở Los Angeles, lão cư sĩ Châu Tuyên Đức đã ra sân bay đón tôi. Châu lão cư sĩ quả thực rất hiếm có, tuổi tác đã cao, khi đó ngài ngoài tám mươi tuổi, cũng là người một đời niệm A Di Đà Phật. Ngài cũng có nhiều công hiến cho Phật giáo Đài Loan, phong trào học Phật của sinh viên

đại học, cao đẳng ở Đài Loan do chính ngài sáng lập và khởi xướng. Câu lạc bộ Phật học trong trường đại học đầu tiên ở Đài Loan là do ngài hỗ trợ thành lập. Tôi tưởng ngài niệm Phật cũng coi như không tệ, thế mà ở sân bay ngài gặp tôi liền nói: “Pháp sư ơi, nguy to rồi!”. Tôi nói: “Có chuyện lớn gì vậy?”. Ngài nói: “Bây giờ có người nói đốn nghiệp không thể vãng sanh, vậy cả đời này tôi chẳng phải là niệm uổng công sao?”. Lời nói ra thật đáng thương, đáng vẻ ử rử rầu rĩ. Tôi liền nói với ngài: “Hóa ra là chuyện này, nếu đã không thể đốn nghiệp vãng sanh, thì thôi không đi nữa cũng được.”. Ngài nghe xong thấy rất kỳ lạ! Ngài hỏi: “Sao lại không đi?”. Tôi hỏi: “Nếu như không đốn nghiệp thì thế giới Tây Phương Cực Lạc có bao nhiêu người, ông có biết không?”. Ngài đáp: “Tôi không biết.”. Tôi nói: “Nếu không đốn nghiệp, thế giới Tây Phương chỉ có một người, chỉ có A Di Đà Phật lẻ loi một mình, ông đến đó làm gì?”. Ngài vẫn chưa hiểu ý của tôi, ngài rất hoang mang. Ngài ấy ngăn người nhìn tôi một hồi lâu, vì sao vậy? Vẫn không hiểu. Tôi liền bảo ngài, tôi nói: “Đẳng Giác Bồ tát vẫn còn một phẩm sanh tướng vô minh chưa đoạn, đó có phải gọi là nghiệp không?”. Lúc này ngài mới hiểu ra một chút. Đẳng Giác Bồ tát còn mang nghiệp, không mang nghiệp thì chỉ có một mình A Di Đà Phật. Tôi nói tiếp: “Trong kinh không nói đốn nghiệp vãng sanh, vậy trong kinh có nói Tứ độ Tam bối Cữu phẩm không?”. Ngài nói: “Có! Trong kinh có.”. Tôi giải thích: “Nếu như không đốn nghiệp thì lấy đâu ra Tứ độ Tam bối Cữu phẩm? Phật giảng kinh là giảng nguyên tắc, giảng đạo lý, không phải câu nào cũng giải thích cặn kẽ cho chúng ta, lấy đâu ra nhiều thời gian như vậy để nói với chúng ta? Chúng ta phải biết suy một ra ba, Tứ độ Tam bối Cữu phẩm từ đâu mà có? Chẳng phải là do đốn nghiệp nhiều ít khác nhau sao! Mang nghiệp nhiều thì phẩm vị thấp, mang nghiệp ít thì phẩm vị cao, chẳng phải là đạo lý này sao!”. Lúc này mới khôi phục lại lòng tin của ngài. Tôi nói, cứ thật thà niệm Phật chắc chắn không sai. Không thể nghe người ta nói bừa, tra kinh tra khắp “Đại Tạng Kinh” không có; “Đại Tạng Kinh” nói rất rõ ràng, chỉ là do họ không nhận ra thôi, Tứ độ Tam bối Cữu phẩm chính là nói về điều này. Không một ai là không đốn nghiệp, ngoại trừ Đức Phật ra thì không có ai là không đốn nghiệp. Đẳng Giác Bồ tát đều đốn nghiệp, Văn Thù Phổ Hiền đều vãng sanh, lẽ nào không đốn nghiệp vãng sanh! Ngay như trong đoạn luận này [của Khởi Tín Luận], Mã Minh Bồ tát hay như Long Thọ Bồ tát, có vị nào mà không đốn nghiệp? Long Thọ Bồ tát mới Sơ Địa, nghiệp mang theo còn nhiều, còn mang theo không ít! Cho nên nhất định phải rõ ràng, phải tường tận, phải thấu triệt giáo nghĩa, không có trí huệ thì chỉ cần vài lời của người khác cũng đủ khiến mình bế tắc rồi. Thế nên lúc đó tôi

thầy Châu lão cư sĩ, trong lòng tôi thực sự rất bùi ngùi, ngài không phải người mới học, ngài học Phật lâu năm hơn tôi; chúng tôi còn trẻ, ngài lớn hơn tôi khoảng ba mươi tuổi. Học Phật ngàn ấy năm mà chỉ vì một câu nói của người khác mà trở nên bế tắc, quý vị thử nói xem vấn đề này nghiêm trọng hay không nghiêm trọng! Cho nên Bát Nhã rất quan trọng, nhất định phải có trí huệ. Như vậy mới có thể thường thấy Phật, quyết định không thoái chuyển, sanh về thế giới Tây Phương Cực Lạc, viên chứng Tam bất thoái.